

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φε. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 165

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάσαν αἰτησίαν :

« ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ », ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1910

Ἡ « ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ » διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἐλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ — Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΔΥΣΠΡΑΓΙΑΣ

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐξηγήθη μετὰ πολλῆς σαφηνείας τὸ παρ' ἡμῖν ἄπορον καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως δυνάμενον ὡς τυχαῖον νὰ χαρακτηρισθῆ φαινόμενον, ὅτι καὶ πρότερον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἐπαναστάσεως δὲν ἀνεφάνη μεγάλη τις καὶ ρηξικέλευθος διάνοια, ἱκανὴ νὰ δώσῃ γενναίαν καὶ μελετημένην κατεύθυνσιν εἰς τὴν βουλιμιώσαν πρὸς πρόδοτον ἐθνικὴν ψυχὴν ἀπομένει δὲ καὶ σήμερον τὸ ἔθνος ἀτολμον καὶ ἄβουλον ἐν στιγμῇ οὕτω κρισίμῃ διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν του εἰς νέον πολιτικὸν βίον εἰσοδόν.

Δὲν προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐξηγησιν τοῦ φαινομένου, παρατηρῶ μόνον ὅτι ἡ ἐξηγήσις ἐκείνη στηρίζεται ἐπὶ ἀληθειῶν, ἀπὸ χρόνου ἤδη ἀποκρυσταλλωθεισῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τὸσον αὐταποδείκτων, ὥστε νὰ κατανοῆ ταύτας, ἀπαξ προσφόρων ἐκτιθεμένας, καὶ ὁ ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅτι καιρὸς εἶνε πλέον νὰ ἀρχίσωσι καὶ παρ' ἡμῖν νὰ γίνωνται κοινὸν κτήμα.

Μέγιστον δὲ θὰ ἦτο τὸ ἐκ τούτου κέρδος· διότι τότε μόνον, ὅταν εἰσοδῶσιν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ἡ πεποίθησις ὅτι τῆ πρόδοτος τῶν λαῶν δὲν εἶνε ἔργον ἐνδὸς θεοῦ ἀπὸ μηχανῆς, μιᾶς ὁσονδήποτε ἐξαιρετικῆς μεγαλοφυΐας ἢ ἐνδὸς πολιτικῶν μηχανισμοῦ, ὁσονδήποτε ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως τελείου, ἀλλὰ προῖδον πρωτίστως βαθμιαίας πολιτικῆς ὀριμότητος, κτωμένης διὰ τὴν πείρας τοῦ ἐλευθέρου βίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προαιδεύσεως τῶν νέων γενεῶν, τότε μόνον — λέγω — θὰ ἐγκαταλιπώμεν τὰς ἀνεμωλίους σκέψεις, τὰς ἐμπειρικὰς συνταγὰς καὶ τὴν μοιρολατρίαν, καὶ θὰ στραφώμεν πρὸς ἐργασίαν γόνιμον καὶ ὑποσχόμενην ἀσφαλῆ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν πρόδοτον.

Ὅντως, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῶν ἀληθειῶν τούτων ἐσυεθίσασιν νὰ ἀναζητῶμεν τὰ αἰτία τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ βουλευτοῦ, καὶ δὲν ὑποπευόμεθα κἄν ὅτι οὗτοι εἰσι δημιουργήματα πάντων ἡμῶν καὶ τὸ ἀναγκαῖον τοῦ λαοῦ ἀπαύγασμα· διότι ἡμεῖς, ὁ λαός, ἐπιβάλλομεν αὐτοῖς νὰ εἶνε ὁποῖοί εἰσι.

Πρόχειρα παραδείγματα ἔστωσαν ὅτι, ἐνθ' ἐπὶ δεκαετηρίδων παρημελήσαμεν πᾶσαν τοῦ στρατοῦ εὐτακτον ὀργάνωσιν, ὅμως, ὅτε ἐδρέφαμεν ἐν ἀτυχεστάτῳ πολέμῳ τοὺς ἀναγκαίους καρπούς τῶν ἀτασθαλιῶν ἡμῶν, ἐξεπλάγημεν μὲν διὰ τὰς ἀποτυχίας, ἀνεζητοῦμεν δὲ ἕνα ὑπεύθυνον, ἐκείνον ἀκριβῶς, ὅστις καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας του καὶ ἐκ τῆς θέσεώς του ἦτο ὁ ἥκιστα πάντων ὑπεύθυνος. — Μεταφτυέσαντες ξένον ὄλον πολιτικὸν καθεστῶς, ἠθελήσαμεν τὴν βασιλείαν « βασιλεύουσιν καὶ μὴ κυβερνῶσιν », λαδὼν « κυρίαρχον » καὶ ἐτονίσασιν μεγαλοφώνως καὶ ἀπειλητικῶς τὰ ἀξιώματα τῆς « δεδηλωμένης », ἀλλ' ὅμως, ὅταν πρόκηται περὶ εὐθύνων, λησμονοῦμεν τὸν « κυρίαρχον » καὶ πάντα τὸν ὄρμαθὸν τῶν ἀξιομάτων ἐκείνων, ἵνα ἀναζητήσωμεν ὑπεύθυνον ἐκεῖ, ἔθεν ἐπιμελῶς καὶ ἐπιμόνως πᾶσαν αὐτενέργειαν ἀπεκλείσαμεν. — Κατ' αἶτομα ἕκαστος δὲν ἔχομεν τὴν συνείδησιν τοῦ δημοσίου συμφέροντος καὶ τοῦ πρὸς τὴν πολιτείαν καθήκοντος, πιέζομεν τὸν βουλευτὴν νὰ ἐπιβάλῃ τὰς παρανόμους ἀξιώσεις ἡμῶν, ἀφ' οὗ καὶ πρὸς τοῦτο τὸν ἐξελέξαμεν, καὶ πράττομεν ὅτι ἡμῖν δύναμις πρὸς μείωσιν τοῦ κύρους τοῦ Νόμου.

μου· ἀλλ' ὅτε αἱ ἀναγκαῖαι συνέπειαι ἐγγιγαντώθησαν καὶ αἱ ἐξουσίαι τῆς πολιτείας ἐσυγχύσθησαν, ἀπέβαλε δ' αὕτη πᾶσαν ἔννοιαν ἐννόμου τάξεως, ἐρρίψαμεν, σύμφωνοι πάντες, τὸν λθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τῶν « διεφθαρμένων » πολιτευτῶν, ἐκείνων, ὅπλα δὴ, οὗς ἡμεῖς πάντες διεφθείραμεν.

Θὰ ἐχαρακτηρίζοντο ταῦτα, πάνυ δικαίως, ὡς ἀπελπιστικὴ διὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ λαοῦ μας « ἀνανδρία », ἂν μὴ βαθυτέρα ἔρευνα ἀπεκάλυπτεν ὅτι εἶνε ἀπλῶς ἢ παντελῆς ἀμάθεια, ἢ καὶ ἀνωτέρω ἐσημείωσα. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀμάθεια αὕτη καὶ ἡ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἑλλειψίς ἐμπιστοσύνης εἶνε παρ' ἡμῖν τὸ χαρακτηριστικὸν μειονέκτημα τῶν τάξεων ἐκείνων, αἵτινες ἡγοῦνται τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκπορεύονται αἱ ἰδέαι αἱ εἰς « κοινὴν γνώμην » βαθμηδὸν διαμορφούμεναι· αἱ δὲ τάξεις αὗται εἰσι καὶ ἡ πηγὴ, ἀφ' ἧς, ὡς τὰ πολλὰ, ἐξέρχονται καὶ οἱ κυβερνήται τῆς χώρας. Κοινῶς λοιπὸν αἱ τάξεις αὗται οὐδ' ὑποπεύονται κἄν ὅτι κρίνουν τὰς πράξεις ἐνδὸς λαοῦ, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἰθύνουν τὰς τύχας αὐτοῦ ἀπαιτεῖ ὅχι μόνον νοῦν φυσικὸν ὑπέροχον, ἀλλὰ καὶ προπαίδευσιν ἐν τινὶ ἐπιστήμῃ, ἣτις εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὑπερτάτη καὶ δυσχερεστάτη τῶν ἐπιστημῶν ἀπασῶν. Πάντες ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἵνα νοῆσιν τις τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν τοῦ ἀλόγου ζῴου, καὶ θεραπεύσῃ αὐτοῦς πάσχοντας, προαπαιτεῖται ἀναποφεύκτως μακρὰ πρὸς τοῦτο σπουδὴ· ἀλλ' οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι διὰ νὰ διευθύνῃ τις τὸν πολυπλοκώτατον τῶν ὀργανισμῶν, τὴν πολιτείαν, πᾶσα εἰδικὴ σπουδὴ καὶ προπαίδευσίς ἀποβαίνει περιττὴ καὶ ματαία.

Ὅθεν βλέπομεν τὸ σκάφος τῆς πολιτείας « ἐμπειρικῶς » καὶ σχεδὸν τυχαίως διευθυνόμενον, ἄνευ λελογισμένης γραμμῆς κατευθύνσεως, ἄνευ ἀρχῶν πολιτικῶν, ἄνευ σχεδίου ἐνιαίου ἐν τοῖς οικονομικοῖς οὐδεμίαν ἔχομεν πολιτικὴν, φορολογουμένης ἀπηνῶς καὶ τυχαίως πρὸς ἔξοικονόμησιν ἀπλῶς τῶν ἀναγκῶν τοῦ δημοσίου ἐν τῇ διοικήσει ἔχομεν τὸ κληροδοτηθὲν ὑπὸ τῶν Βαυαρῶν σύστημα, τροπολογούμενον ἐκάστοτε ὅτε μὲν πρὸς ταύτην ὅτε δὲ πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν συμπτωματικῶς μέχρι συγχύσεως δυσεξίτητου. Τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πίστις στενάχουσιν ὑπὸ τὰς πέδας νομοθεσίας πεπαλαιωμένων χρόνων. Ἡ ἐκπαίδευσίς μαραίνει τὰ τέκνα ἡμῶν, οὐδαμῶς δὲ οὐτε πρὸς τὸν ἄγωνα τοῦ βίου προπαίδευσιν, οὐτε τὰ εἰς λαδὼν ἀξιοῦντα νὰ αὐτοδιοικῆται προσδίδει· διότι ἡ πρόδοτος πάντων τούτων προϋποθέτει ὅχι μόνον χεῖρας στιβαρὰς καὶ διανοίας ὑπερόχους, ἀλλὰ καὶ μελέτην καὶ ἐπιστήμην ἐκ τῶν ἄνω, ἣθη δὲ πολιτικῶν χρηστὰ ἐκ τῶν κάτω, ὧν ἄνευ καὶ ἡ γενναϊότερα ἀπόπειρα καὶ ἡ τελεσφορωτέρα ἄνωθεν προσπάθειά εἰσι προωρισμένοι νὰ ναυγῶσι.

Ν. Γ. Μοσχολάκης

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Καλοῦνται τὰ μέλη τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἰς τακτικὴν Συνεδρίασιν τὴν 10 Μαρτίου 1910 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 4 1/2 μ. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Θέματα Συνεδριάσεως

- 1) Ἐκλογή Ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου.
 - 2) Συζήτησις περὶ τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ περὶ Συντακτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πρότασις τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου ὑπάγεται ἢ μὴ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμου.
 - 3) Ἐν καταφατικῇ ἐπιλύσει τοῦ ζητήματος τούτου, συζήτησις ἐπὶ τῆς ρηθείσης προτάσεως.
- Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Κ. Ρακιτιάν. Στίλπων Ἰωαννίδης.

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

ΕΝ Τῷ ΔΙΚΑΣΤΙΚῷ ΣΥΜΒΟΥΛΙῳ

Ἐπιπροσῶν ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος καὶ βουλευτῆς Μεγαρίδος κ. Ἰωάν. Ράλλης τὰς παρατηρήσεις, ἃς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐδημοσιεύσαμεν, τοῦ ἐν Τριπόλει Εἰσαγγελέως κ. Δ. Ν. Λαμασκηνοῦ, ἀπέστειλε τὰ ἐξῆς ἀκρούστωις χαρακτηριστικά :

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Τοῦ φίλου κυρίου Δ. Λαμασκηνοῦ, τοῦ παρὰ Πρωτοδικῆς Εἰσαγγελέως αἱ παρατηρήσεις, αἱ περιεχόμεναι ἐν τῇ πρὸς τὴν « Δικαιοσύνην » ἐπιστολῇ του τῇ δημοσιουσίῳ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 27 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. εἰσὶν ἀναμφισβητήτως ὁρθαί. Ἀτυχῶς ἡ ἀνεπαρκεία τοῦ δικαστικοῦ προσωπικοῦ δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἀπαγορευθῆ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὰ συμβούλια καὶ ἐθεωρήθη, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἔδει νὰ περιορισθῆ ἡ ἀπαγορευσις εἰς τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον, ἵνα οὕτω τοῦλάχιστον ἔπαυεν ὑφιστάμενον τὸ ἄτοπον καθ' ὃ, κατὰ μὲν τὸν περὶ καινονομοδικῶν νόμον ἀποκλείεται, ὡς μὴ ἀμερόληπτος, ἐκ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων ὁ ἀνακριτῆς, κατὰ δὲ τὸν δικαστικὸν ὀργανισμόν, ὁ οὕτω ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ καινονομοδικῶν χαρακτηριστιζόμενος ὡς μὴ ἀμερόληπτος δικαστῆς καὶ μὴ παρέχων συνεπῶς ἐπαρκῆ ἐγγύησιν διὰ τὴν ἀκριβῆ τῆς δικαιοσύνης ἀπονομῆν, μετεἶθεν ἀπολύτως τοῦ δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν. Ἀτυχῶς καὶ ἡ τοιαύτη σχετικὴ βελτίωσις δὲν κατέστη δυνατὴ νὰ ζῆσθαι πλέον ἢ τὰ ὀρθα, διότι διὰ τοῦ ἐπιχειρήματος τῆς ἀνεπαρκειᾶς τοῦ προσωπικοῦ κατάκειται ἤδη νεκρὰ μετὰ βίον ἡμερῶν μόνον.

4 Μαρτίου 1910.

Πρόθυμος φίλος
Ἰωάν. Δ. Ράλλης

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

(Νομολογία Πειθαρχικῶν Συμβουλίων)

Ἰδιαίτερας σημασίας θεωροῦμεν τὰς κατωτέρω δύο ἀποφάσεις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐκδοθείσας εἰσηγουμένου τοῦ ἡδὴ Προέδρου κ. Κωνστ. Ρακιτιάν. Διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων λύονται δύο συγγενῆ ζητήματα περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων ἐπὶ παραβάσεων ὑπὸ δικηγόρων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμου ἢ ἐπὶ παραβάσεων αἵτινες ἔλαβον χώραν ἰσχύοντος τοῦ Νόμου, ἀλλ' ὑπὸ προσωποῦν ἴνα καθ' ἦν στιγμήν ἐτελέσθη ἢ πρᾶξις δὲν εἶχον τὴν ιδιότητα τοῦ δικηγόρου ἢν ἀπέκτησαν μεταγενεστέρως. Ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν περιπτώσεων τὸ Συμβούλιον κηρύσσειται ὁρθῶς καὶ καθ' ἡμᾶς, ἀναρμόδιον, οὐζητητέα δὲ θὰ ἦτο ἡ περαιτέρω διδομένη τολμηρὰ ἴσως λύσις, ἢν ἡ πρώτη τῶν κατωτέρω ἀποφάσεων παρέχει, ὅτι ὡς πρὸς τὰς παραβάσεις ταύτας δὲν κατελύθη ἡ ἀρμοδιότης τοῦ προγενεστέρου νόμου.

« Ὡς διατυπῶνται τὰ ἀρθρ. 23 καὶ ἐφεξῆς τοῦ ΓΤΙΖ' περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων νόμου, ἡ δι' αὐτοῦ καθισταμένη πειθαρχικὴ δικαιοδοσία τοῦ Συλλόγου λαμβάνει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, θεσπιζόντος ἐν ἀρθρ. 23, ὅτι τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν δικηγόρων ἐνεκχ παραβάσεως τῶν καθηκόντων

ἢ διαγωγῆς ἀναξιοπρεποῦς ἢ ἀσυμβιβάστου κρίνονται καὶ κολάζονται διὰ τῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀρθρῷ ὀριζομένων πειθαρχικῶν ποινῶν ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, μεθ' ἃ ἐπακολουθεῖ ἢ τε ἀναγραφὴ αὐτῶν τούτων τῶν ποινῶν καὶ τὰ τῆς συγκροτήσεως καὶ διαδικασίας τῶν πειθαρχικῶν συμβουλίων. Ἐντεῦθεν ἀσφαλῶς προκύπτει ὅτι τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νέου νόμου δὲν δύναται νὰ ἔχη ἐφαρμογὴν ἢ ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, μὴ ἐκτεινόμενον εἰς τὸ παρελθὸν ἄνευ ρητοῦ ὀρισμοῦ, ὅστις καὶ καθ' ἑαυτὸν θὰ ἦτο ἄτοπος ἐν νόμῳ πειθαρχικῆς καθιεροῦντι ποινάς. Οὐδεμία δὲ διάταξις ὑπάρχει ἐν τῷ νόμῳ μεταβιβάζουσα εἰς τὰ πειθαρχικὰ Συμβούλια τῶν Συλλόγων τὰς τῶς ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν συμβουλίων ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις ἢ ὑπάγουσα εἰς τὰ πρῶτα τὰς παλαιότερον διαπραχθείσας μὴ ὡς καταδιωχθείσας πειθαρχικὰς παραβάσεις, αἵτινες, καθ' ὃν χρόνον ἔλαβον χώραν, ἐκρίνοντο κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἀνήκον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Δικαστικῶν Συμβουλίων.

Ἀντιθέτως ἐν ἀρθρ. 27 τοῦ νόμου ὀρίζεται, ὅτι « ἀρμόδιον εἶνε τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τοῦ Συλλόγου εἰς τὸ ἀνῆκεν ὁ ἐγκαλούμενος δικηγόρος, καθ' ὃν χρόνον ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἐφ' ᾧ ἐγκαλεῖται παράπτωμα ». Ὡς στοιχεῖον ἄρα τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ πειθ. συμβουλίου παρίσταται καὶ τὸ γεγονός, ὅπως ὁ ἐγκαλούμενος δικηγόρος ἀποτελῆ μέλος τοῦ οἰκείου Συλλόγου ἐν τῷ χρόνῳ διέπραξε τὸ ἀποδιδομένον αὐτῷ παράπτωμα, οἱ Σύλλογοι δὲ ὡς ἰδικὰ ἀρχὴ δὲν ὑφίστανται εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ΓΤΙΖ' νόμου.

Διὰ τὰ προγενέστερα παραπτώματα ὀρθὸν εἶνε νὰ θεωρηθῆ διατηρουμένη ἡ διαδικασία τῶν πειθαρχικῶν Συμβουλίων, ἣτις οὐδαμῶς τοῦ ΓΤΙΖ' νόμου καταργεῖται ἀπολύτως, ἀλλὰ συνωδὰ πρὸς τοὺς ἐρμηνευτικούς κανόνας παύει κρατοῦσα ἐκεῖ ἔνθα ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν νεώτερον νόμον διαδικασίας τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων τῶν Συλλόγων, παραμένει δὲ καθ' ὃ μέρος δὲν θίγεται παρ' αὐτοῦ· τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τούτου καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου παραπτωμάτων, ἅτινα κατὰ τὸ ἀρθρ. 41 τοῦ Νόμου ἐξαιροῦνται τῆς δικαιοδοσίας τῶν Συλλόγων, καὶ ἂν ἔτι δὲν ἐτιμωρήθησαν παραχρῆμα, τοῦ νόμου μὴ ποιουμένου διαστολὴν τινὰ, ἀλλὰ γενικῶς διατηροῦντος ἐν ἰσχύϊ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς Πολιτ. καὶ Ποιν. Δικονομίας, ἐν αἷς καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Δικαστικῶν Συμβουλίων ».

« Ἐπειδὴ ἐκ τῆς γενομένης ἐξετάσεως τοῦ μηνυτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν ἐγκαλούμενον δικηγόρον πρᾶξις ἐξετελέσθη παρ' αὐτοῦ ἐν εἴτει 1908, ὅτε οὗτος δὲν ἦτο παντελῶς δικηγόρος, ἐπέτυχεν δὲ παριστῶν ψευδῶς ἑαυτὸν δικηγόρον ἡδὴ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1908, νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ μηνυτοῦ τὴν ἀναφερόμενον ποσὴν 64 δρ. πρὸς ὑπεράσπισιν ἀναθετισῶν αὐτῷ παρὰ τούτου δικαστικῶν ὑποθέσεων, καὶ μὴ δὲν, ὡς εἰκόσ, ἐνεργήσας, ἐπεχείρησεν

ἐκ δευτέρου ν' ἀπατήσῃ αὐτὸν μετὰ 3 ἢ 4 μῆνας, κατ' Αὐγούστου τουτέστιν ἢ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δημιουργήσας ψευδῆ ἀντιγράφα ἀνυπόγραφτα ἀποφάσεων καὶ ἐγγειρίσας ταῦτα ἀνεπίκρυτα, ὅπως δυνήθῃ καὶ ἰδιοποιηθῆ ὀριστικῶς τὸ δοθὲν αὐτῷ ποσόν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου δὲν κέκτηται ἀρμοδιότητα ὅπως ἐπιληφθῇ τῶν τοιούτων πράξεων, παρὰ μὴ δικηγόρου ἔτι τελεσθειῶν, καὶ μὴ συντρεχόντων, κατ' ἀκολουθίαν, τῶν ἄρων τῶν ἄρθρων 23 ἐπ. καὶ 27 τοῦ περὶ Συλλόγων ΓΤΙΖ' νόμου, φρονεῖ ὅμως ὅτι παρέχονται νόμιμα στοιχεῖα ποινικῆς διώξεως ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ ἀποπειρᾷ τοιαύτης.

«Διὰ ταῦτα

Ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀναρμόδιον πρὸς ἐξέτασιν τῆς παραπεμφθείσης αὐτῷ πράξεως· καὶ

Διαπέμπει τὴν σχετικὴν δικογραφίαν μετ' ἀντιγράφου τῆς παρουσίας πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐνταῦθα Ἐφετών».

ΠΑΡΗΣΙΑΝ ΜΕΤΑ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΤΣΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἐδήλωσεν ἡμῶν ἀπεριφράστως καὶ ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ νομοθετηθῇ, τοῦλάχιστον μεταθετικῶς, δικαίωμα τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου, ὅπως ἐκλέξῃ τοὺς ἱκανοὺς διὰ τὴν ΡΥΨΗΑΗΝ θέσιν τοῦ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετών, ἀνεξαρτήτως τυπικῶν προσόντων καὶ περιορισμένων φραγμῶν. Οὗτω δέ, λέγει, θὰ κριθῶσι καὶ αἱ προθέσεις καὶ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ δύναμις τοῦ χαρακτηῖρος ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ συνόλου αὐτοῦ.

Πρὸς τὴν γνώμην ταύτην οὐδεὶς νομίζομεν ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ ἀντίθετον γνώμην. Τὸ ἔδαφος τῆς ἐκλογῆς ἀπόλυτος ἡ ἀνάγκη νὰ καταστή ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτατον. Ἄν ὑπάρχουν οἱ ἀντιδρώντες — φέρονται δὲ καὶ ὀνόματι ἀντιδρώντων — ἀνδρῶν ἐνε δημοσιώτερον νὰ συζητήσουν καὶ νὰ πείσουν. Διότι βεβαίως δὲν εἶνε ἀνδρῶν νὰ ἐπιζητηθῇ ἀνεύθυνον ὀπισθεν τοῦ ῥπουροῦ καὶ τῆς Βουλῆς, ἕνα διὰ στενῆς τινος θυρίδος ἀνέλθωσιν ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν λειτουργίαν εὐνοούμενοι ἐκ τῆς συναδελφικῆς τῶν τάξεως. Ἐχει καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸσον κύρος τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, ὥστε ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ἀκατανόητον ὅτι δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην ἐφ' ἑαυτὸ πρὸς ἀνάληψιν πάσης εὐθύνης. — Ἀριμύτερον θὰ ἐξεφραζόμεθα ἂν ἐφέρομεν τὸν λόγον περὶ τοῦ κ. ῥπουροῦ, ὅστις ἔχει ὅλην τὴν εὐκαιρίαν νὰ θέσῃ καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τῶν.

ΑΛΛΟ ΠΑΛΙΝ...

Ὡς νὰ μὴ ἴρκουν τὰ ἀλλεπάλληλα τραύματα ἄτινα ἀπὸ μακροῦ ὑφίστανται, χάρις εἰς τὴν πολυνομίαν, αἱ συναλλαγᾶί, ἦτο πεπρωμένον φαίνεται νὰ δοθῇ εἰς ταύτας καὶ τὸ τελευταῖον πλήγμα, χάρις εἰς τὴν ἀπειρίαν—εἶνε ἢ ἐπιεικεστέρα ἔκφρασις τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομεν—τοῦ πρὸ μηνὸς καταλαβόντος τὴν θέσιν τοῦ φύλακος τῶν μεταγραφῶν κ. Κ. Ἀρσενιάδου. Μετὰ πάροδον ἐνὸς ὅλου μηνός, ἀφ' ἧς κατέλαβε τὴν θέσιν ταύτην, σεβα-

σθεὶς τὰ μέχρι τοῦδε κρατοῦντα, ἀνεκάλυψε, λέγει, ὅτι ὁ νόμος εἰς ὃν ὤμοσε δὲν ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκδίδῃ καὶ πιστοποιητικὰ ἰδιοκτησίας. Ἄρα;... Ἄρα ἀπὸ πέντε ὄλων ἡμερῶν ἀρνεῖται τὴν ἐκδοσιν τοιούτων πιστοποιητικῶν, ἐνῶ ἐν τῇ μεταξὺ συντελεσμέναι ἀγοραπωλησίαι ἀκινήτων ἀναστέλλονται καὶ δανείων ἐνυποθήκων ἀναβάλλεται ἡ καταβολὴ τοῦ ποσοῦ καὶ ὑπὸ διαπραγματεύσειν συμβάσεις τοιούτου εἶδους ναυαγοῦν καὶ οἱ συμβαλλόμενοι καὶ οἱ Συμβολαιογράφοι περιέρχονται διαμαρτυρούμενοι τὰς διαφόρους Εἰσαγγελίας καὶ οἱ λαβόντες γνῶσιν τοῦ ἀπροόπτου ἐξακολουθοῦν σταυροκοπούμενοι!

Σταυροκοπηθῶμεν ἐπομένως καὶ ἡμεῖς, διότι, ἔχοντες οἶαν ἐξεδηλώσαμεν πρὸ μικροῦ γνώμην περὶ τοῦ ὑπαλλήλου τούτου, δὲν θέλομεν οὔτε νὰ τὴν μεταβάλωμεν οὔτε νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οἰκονομία 200 δραχμῶν, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἡμῖς εἴμετο ὁ διὰ τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα ὑπάλληλος, εἶνε ἡ μόνη ἀφορμὴ τοῦ ἀναστατώματος.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος.

Ἡ νομικὴ θέσις τοῦ ἐντολοδόχου καὶ τοῦ εἰκονικοῦ ἐκδοχέως ἀπέναντι τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ εἰκονικῶς ἐκχωρήσαντος.

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ σκεπτικὸν μῦθ ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ λήξαντος ἔτους ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ὑπ' ἀριθ. 172 ποινικῆς, δι' ἧς ἀνακινῶνται καὶ λύονται ζητήματα ἀμειωτάτην ἔχοντα σχέσιν μετὰ τὴν ἐνεργὸν δικηγορίαν, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ δικηγόρος, ὡς ἐντολοδόχος κοινός, εἰσπράττει ὡς τοιοῦτος ἀπαιτήσεις τοῦ ἐντολέως του. Παρὰλλήλως πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο λύεται καὶ τὸ ἕτερον, τῆς εὐθύνης ἐκείνου, ὅστις, καταστὰς εἰκονικῶς ἐκδοχέως μῦθ ἀπαιτήσεως καὶ εἰσπράξας ταύτην παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἀρνεῖται τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὸν εἰκονικῶς ἐκχωρήσαντα. Τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἧς Εἰσηγητῆς εἶνε ὁ Ἀρσοπαγίτης κ. Σπυρ. Τσαρχῆς, ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλευμάτος, ὁ ἀναιρεσειῶν παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ Κακουροδικεῖου ὡς ὑπαίτιος, ὅτι ἐν Ἀθήναις κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἐνῶ εἰσέπραξεν ὡς πληρεξούσιος καὶ ἐντολοδόχος τοῦ μηνυτοῦ καὶ ὡς εἰκονικὸς αὐτοῦ ἐκδοχέως, διάφορα χρηματικὰ ποσὰ καὶ ἐνῶ διακατεῖχε καὶ ἐφύλασσε πάντα τὰ ξένα ταῦτα κινητὰ πράγματα (ἦτοι χρηματικὰ ποσὰ ὑπερβαίνοντα τὰς 400 δραχμάς), ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τούτων τὸν ἰδιοκτήμονα χωρὶς ἀποζημιώσεως, κατεκράτησεν αὐτά, τὰ ἠνάλωσεν ὅλα, εἴτε ἀρνούμενος εἰς τὸν ρηθέντα δικαιοῦμενον εἰς ἀπαιτήσιν, ὅτι κατέχει ταῦτα, εἴτε ἀναλώσας ταῦτα χωρὶς νὰ ἔχῃ πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ἀντικαταστάσεως. Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσειῶν προσβάλλει τὸ βούλευμα διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, ἦτοι ὡς ἔχει τοῦτο, ψευδῶς ἐρμηνεύει καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν ποινικὸν Νόμον, καθόσον ὁ πληρεξούσιος καὶ ἐντολοδόχος, ὁ εἰσπράττων ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐντολέως παρὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον ὀφειλόμενα χρήματα, γίνεται κύριος οὗτος (ὁ πληρεξούσιος), εὐθυνόμενος ἀπέναντι τοῦ ἐντολέως μόνον προσωπικῶς, ἦτοι ὀφείλων νὰ πληρῶσῃ ἴσην ποσότητα χρημάτων, καὶ ὅτι καὶ ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῆς, ὅτι ὡς πληρεξούσιος δὲν γίνεται κύριος τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων, γίνεται τοιοῦτος ὡς εἰκονικὸς ἐκδοχέως καὶ ὅτι, μὴ διακρίνον τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ποῖα ποσὰ εἰσέπραξεν ὁ κατηγορούμενος ὡς πληρεξούσιος καὶ ποῖα ὡς εἰκονικὸς ἐκδοχέως, εἶνε ἀναιρετέον.

Ὡς πρὸς τὸ Ἄον ἦτοι τοῦ πληρεξούσιου καὶ ἐντολοδόχου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀντιπροσωπείας ἐν ταῖς δικαιοπραξίαις, ὁ πληρεξούσιος, συναλλασσόμενος μετὰ τοῦ τρίτου καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐντολέως, καταρτίζει τὴν δικαιοπραξίαν ἀπ' εὐθείας μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ ἐντολέως, πράττονται δὲ ἐκεῖνα τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα διὰ τῆς τοιαύτης ἐκπροσωπήσεως, τὰ ὅποια θὰ ἐπῆρχοντο ἐὰν ἡ δικαιοπραξία κτηρητίζετο ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ ἀντιπροσωπευμένου καὶ τοῦ τρίτου· καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσειῶν εἰσέπραξεν τὰ χρηματικὰ ποσὰ ὡς πληρεξούσιος τοῦ Π. καὶ ἐπ' ὀνόματι τούτου καὶ ἀφ' οὗ οἱ τρίτοι ἐπλήρωσαν ταῦτα εἰς τὸν πληρεξούσιον ὡς τοιοῦτον, ἦτοι ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ μηνυτοῦ, ἔπεται ὅτι τὰ διάφορα χρηματικὰ ποσὰ τὰ παρὰ τοῦ πληρεξούσιου εἰσπραχθέντα δὲν περιῆλθον ποσῶς εἰς τὴν κυριότητα τούτου ἀλλὰ περιῆλθον ἀμέσως εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐντολέως.

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀστικοῦ Ρωμ. Δικαίου τοῦ μὴ δεχομένου κατὰ κανόνα τὴν ἐκπροσώπησιν ἐπὶ τῶν δικαιοπραξιῶν, προκειμένου περὶ κτήσεως νομῆς καὶ κυριότητος δι' ἐντολοδόχου τὰ αὐτὰ ἔπονται ἀποτελέσματα, ἦτοι διὰ προσώπου ἐλευθέρου ὅταν τοῦτο εἶναι ἐντολοδόχος, ἀποκτᾷ ὁ ἐντολέως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τῆν νομῆν ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ ταύτης ἀμέσως καὶ τὴν κυριότητα, ἐὰν ὁ παραδίδων εἶναι κύριος, ἄλλως ἀποκτᾷ διὰ χρησικτησίας (Εἰσηγ. 1 Βιβλ. 2 τίτλ. 9 § 5 οὗτω καὶ Νομ. 13 Πανδ. 41.1) ἐὰν ὁ ἐντολοδόχος μου ἠγόρασέ τι δι' ἐμὲ καὶ δυνάμει τῆς ἐντολῆς μου καὶ τὸ πρᾶγμα τῷ παρεδόθη ἐπ' ὀνόματί μου, ἐγὼ ἀποκτῶ τὴν κυριότητα καὶ πρὸ τῆς γνώσεως» καὶ Βασιλ. τίτλ. I, 18. «ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ἐπίτροπος μου ἀγοράσῃ καὶ παραλάβῃ ἐπ' ὀνόματί μου ἐγὼ δεσπύσω.»

Β'. Ὡς πρὸς τὸν εἰκονικὸν ἐκδοχέα.

Ἐπειδὴ ἡ εἰκονικὴ ἐκχώρησις διπλῶν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννοιαν· καὶ ὅτι ἡ δικαιοπραξία εἶναι φαινομενικῆ ἀπλῶς καὶ πράγματι οἱ συμβαλλόμενοι οὐδὲν ἠθέλησαν νὰ παραχθῇ μεταξὺ τῶν ἀποτελέσματος, ἢ ἠθέλησαν μὲν νὰ παραχθῶσιν ἔννομα ἀποτελέσματα μεταξὺ τῶν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ ἐκ τῆς φαινομένης δικαιοπραξίας, ἀλλ' ἕτερα τοιαῦτα.

Ἐπειδὴ, ἐν ἡ περιπτώσει αἱ διὰ τῆς εἰκονικῆς ἐκχώρησεως συμβαλλόμενοι οὐδὲν προυτίθεντο νὰ παραχθῇ μεταξὺ τῶν ἔννομον ἀποτελέσματα, οὔτε νὰ παρασχεθῇ εἰς τὸν εἰκονικὸν ἐκδοχέα ἡ ἐντολὴ πρὸς εἰσπραξίν, οὗτος, ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχέως, προδίδων ἐν γνώσει ὅτι ἡ ἀπαιτήσις ἀνήκει εἰς ἄλλον εἰς τὴν εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεως, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε πιστωτῆς οὔτε πληρεξούσιος πρὸς εἰσπραξίν, διαπράττει κατὰ μὲν τὸ Ἀστικὸν Ρωμ. Δίκαιον κλοπῆν, ἐν-χόμενος οὐ μόνον διὰ τῆς *condictio indebiti* ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς *actio furtiva* ὡς μὴ μεταβιβάσεως αὐτῷ τῆς κυριότητος ἐλλείψει νομίμου αἰτίας (Νομ. 18 Πανδ. (13.1) Νομ. 43 pr. Πανδ. 47.2) κατὰ δὲ τὸν ἡμέτερον νόμον διαπράττει ὑπεξαίρεσιν ὡς δικαίτοχος ξένου κινητοῦ πράγματος, ἐὰν συντρέχωσι καὶ τὰ ἕτερα στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τούτου.

Ἐπειδὴ καὶ ἐν ἡ περιπτώσει δυνάμει ἀπλῶς τῆς πράξεως τῆς ἐκχώρησεως ἢ καὶ δυνάμει τῆς ἀληθοῦς σχέσεως μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ τοῦ ἐκδοχέως, οὗτος νομιμοποιεῖται ὡς ἐντολοδόχος πρὸς εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος καὶ νομῆς τῶν εἰσπραττομένων χρημάτων κανονίζεται κατὰ τοὺς νομικοὺς ὀρισμοὺς περὶ ἀποκτήσεως τῆς νομῆς καὶ κυριότητος δι' ἀντιπροσώπου, ἦτοι ταῦτα κανονίζει ἡ σύμφωνος βούλησις ἐντολέως καὶ ἀντιπροσώπου, ἐπομένως ὅτι λαμβάνει ὁ ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν νομῆν του

μεταβιβάζει ἀμέσως εἰς τὴν νομῆν τοῦ ἐντολέως, ἐὰν δὲ ὁ παραδίδων ἠθελε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὴν κυριότητά του, μεταβιβάζεται καὶ αὕτη εἰς τὸν ἐντολέα· καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀποκτήσεως νομῆς δι' ἀντιπροσώπου ἀλλὰ διὰ πρκαδόσεως, ἐκ μέρους τρίτου γενομένης, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ βούλησις τοῦ τρίτου τοῦ παραδίδοντος, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐπηρεάζει τὰ ἐκ τῆς σχέσεως τῆς ἐντολῆς ἀπὸρρέοντα νόμιμα ἀποτελέσματα δυνάμει τῆς ὀποιᾶς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος, καὶ ἂν ἔλαβε παρὰ τοῦ τρίτου τὸ πρᾶγμα ὅπως νύμῃ καὶ δι' ἐκὺτὸν ἀμέσως, δυνάμει τῆς προϋπαρχούσης σχέσεως τῆς ἐντολῆς, μετατρέπεται εἰς ἀπλοῦν κάτοχον, νεμόμενος διὰ τὸν ἐντολέα (*constitutum possessorium*) καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν καὶ ἂν οἱ ὀφειλέται οἱ πληρώνοντες τὸν εἰκονικὸν ἐκδοχέα ἠθελον νὰ καταστήσωσι τοῦτον νομέα καὶ κύριον τῶν παραδιδόμενων χρημάτων, οὗτος, ὁ ἀντιπρόσωπος, δυνάμει τῆς προϋπαρχούσης σχέσεως μετὰ τοῦ ἐντολέως, κατέστησε νομέα καὶ κύριον τῶν εἰσπραχθέντων τὸν ἐκχωρητῆν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου λόγῳ τῆς εἰκονικῆς ἐκχώρησεως ἐπέχει ἀπλῶς θέσιν πληρεξούσιου.

Ἐπειδὴ, οὕτω, δυνατόν κατὰ τὰ προειρημένα ὁ πληρεξούσιος καὶ εἰκονικὸς ἐκδοχέως νὰ γίνῃ κύριος τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων, ἔπεται ὅτι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δεξάμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν ἐγένετο ἔνοχος ὑπεξαίρεσεως χρημάτων, τὰ ὅποια εἰσέπραξεν ὡς πληρεξούσιος καὶ εἰκονικὸς ἐκδοχέως, καὶ τὰ ὅποια διακατεῖχε καὶ ἐφύλακτεν ὡς ξένα, οὔτε ψευδῶς ἐρμηνεύσεν οὔτε ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν Ποιν. Νόμον, δὲν ἔχει δ' ἐπιρροὴν ἐὰν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τοῦ βουλευμάτος δὲν ἀναφέρεται τίνι τρόπῳ ἐγένετο κύριος καὶ νομέας ὁ ἐντολέως καὶ οὐχὶ ὁ ἀντιπρόσωπος, ἀρκεῖ ὅτι γίνεται δεκτὸν ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν δὲν ἐγένετο κύριος τῶν εἰσπραχθέντων καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐσφαλμένη αἰτιολογία ἀνατρέπουσα τὴν νομιμότητα τοῦ δικτακτικοῦ· ἐπομένως οἱ σχετικοὶ ἀναιρέσεως λόγοι, ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν ὡς πληρεξούσιος καὶ εἰκονικὸς ἐκδοχέως δὲν ἠδύνατο κατὰ νόμον νὰ διαπράξῃ τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀπορριπτέοι εἰσίν.

Ἐπειδὴ καὶ τὰ χρήματα ὑπόκεινται εἰς τοὺς αὐτοὺς κανόνας ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἀντικαταστατὰ πράγματα, δὲν ἀνήκουσι δὲ κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐκάστοτε ὁπωσδήποτε κάτοχον τούτων, εὐθυνόμενον ἐνοχικῶς ἀπέναντι τοῦ δικαιοῦχου, ἀπ' ἐναντίας ὑπόκεινται καὶ ταῦτα εἰς διεδικήσιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Νόμων 11 § 2 Ν. 14 pr. Πανδ. 12. 1, Ν. 19 § 2 Ν. 26 § 9 Ν. 46 Πανδ. 12-6 καὶ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος τῆς ὑπεξαίρεσεως δύναται νὰ ὦσιν ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 385 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 394 Ποιν. Νόμου· ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ὁ ἀναιρεσειῶν εἰσπράξας χρήματα, ἔστω καὶ ἐπ' ὀνόματι καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐξηλείφθη τὸ τυχὸν ἀξιοποιῶν τῆς πράξεως, καθὸ δεχομένου τοῦ προσβαλλομένου βουλευμάτος, ὅτι ὁ παθὼν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀναιρεσειῶντα ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν διὰ δραχμ. 21.703, ἀπορριπτέος ἐστίν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος, καθόσον, ἕνα ἐπέληθῃ ἡ ἐξάλειψις τοῦ ἀξιοποιῶν τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 395 Ποιν. Νόμ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 378 καὶ 114 ἰδίου νόμου, ἕνα ὁ ὑπεξαίρετῆς πρὸ τῆς ἐξετάσεως του παρὰ τῆς ἀρχῆς ἢ τοῦ Δικαστηρίου ἐνήργησεν ἐκούσιως καὶ αὐθορμητῶς ἀνευπαρκόμοιο βλάβης τρίτου τινὸς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὑπεξαίρεθέντος πράγματος ἢ τὴν ἐντελῆ ἰκονοποίησιν τοῦ παθόντος· ἀλλὰ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα οὐδὲν ἐκ τῶν στοιχείων τούτων περιέχει, ἐν δὲ τῷ αἰτιολογικῷ, ἐξετάζον τὰ διάφορα ἔγγραφα πρὸς καθορισμὸν καὶ ἐξκρίβω-

σιν τῶν εισπραχθέντων καὶ μὴ ἀποδοθέντων ποσῶν, ποιεῖται μείαν καὶ περὶ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1908 ἐπιστολῆς τοῦ παθόντος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, εἰς ἧς ὁμῶς τὸ περιεχόμενον οὐδεμίαν δίδωσι πίστιν, τὸ μὲν ὡς ὄντος, τούτου ἀρίστου, τὸ δὲ ὡς οὐσης ὑπόπτου τῆς ἐπιστολῆς καὶ ὡς προελθούσης ἐκ πλάνης τοῦ παθόντος, ἥτοι τὸ βούλευμα ἐδέξατο ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ἐμφαίνει ἱκανοποίησιν τοῦ παθόντος ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου οὔτε τὴν συνδρομὴν τῶν ἄλλων ὄρων τῶν ἀρθρῶν 114 καὶ 378 καὶ 393 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλ' οὕτω πρᾶξαν, ἥτοι μὴ δεξάμενον ὡς ἀποδεικνυμένην τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὑπεξικριθέντων χρημάτων, οὔτε τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ παθόντος, οὐδὲ ὡς ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως ἡ ἡμένησε ψευδῶς τὸν Ποιν. Νόμον».

Αἰ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης»
εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

«Μόνον ὥρας κακῆς γεννήματα» εἶνε τὰ ὑποβαλλόμενα καὶ συζητούμενα ἐν τῇ Βουλῇ νομοσχέδια περὶ φυλακῶν, ὡς ἀπεμόνησαν αὐτὰ ὁ κακῆς ἡγέτης τῆς μειοψηφίας κ. Δ.

Ράλλης; «Οὐχὶ εἶνε γεννήματα καὶ κακοῦ νοῦ, κακῶν ἐξέων, διεστρεβλωμένων ἀντιλήψεων, ἀδιορθῶτων ἀνθρώπων.

Τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων πολιτικῶν, κοινωνικῶν, ἐθνικῶν ζητημάτων. Ἐχομεν τεσσαράκοντα εὐρέα ἐργαστήρια βακτηριδίων ὄλων τῶν μεταδοτικῶν νόσων, τεσσαράκοντα μεγάλα χαλκεία ἀνηκούστου διαφθορᾶς καὶ ἀχρεϊότητος, τεσσαράκοντα ἀκαταπόνητα διδασκαλεῖα ἐγκληματολογίας. Κοινωνικὴ ὑγεία, κοινωνικὴ ἠθική, κοινωνικὴ εὐταξία εἶνε αὐτόχρημα χίμαιραι καὶ ἐντελῶς ἀνεπίτευκτα ὄνειρα, ἐφ' ὅσον τοιαύτας θὰ ἔχωμεν φυλακάς. Διὰ τοῦτο, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ τονίζομεν, τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν εἶνε ἐκ τῶν μεγίστων ζητημάτων, ἀπολύτως οὐδενὸς κατώτερον τὴν σημασίαν ἐκ τῶν ἀπασχολούντων τὸ ἔθνος. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ θέλουν ἐπιστάτας, θέλουν φύλακας, θέλουν τροφοδότας, θέλουν τῶρα, διὰ τῶν νέων νομοσχεδίων, ἐργολάβους, δηλαδὴ θέλουν ἐκβιάσεις καὶ κλοπὰς, ἔπειτα δὲ θέλουν τὸ δικαίωμα νὰ μεταγούν τοὺς καταδικασμένους ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακὴν, κατὰ τὰς εὐνοίας καὶ δυσμενείας των.

Κατὰρα καὶ ἀνάθεμα, ἐὰν σπαταληθῶσι κακοῦθως καὶ ἀλογίστως τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐθνικοῦ ὀρηκτοῦ, προωρισμένα νὰ λύσωσι τὸ μέγα ζήτημα. Καὶ πρόκειται περὶ ζήτηματος ἀπλουστάτου ὡς πρὸς τὴν προσήκουσαν λύσιν, ἀφοῦ ὑπάρχουν τὰ χρήματα. Πλειστάκις ἔχουν πραγματευθῆ τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων καὶ ἀλλαγῶ ἐπιστήμονες γνῶσιν ἔχοντες αὐτοῦ, ἀπηλλαγμένοι δὲ τῶν ἀχρεϊῶν ὑπολογισμῶν τῆς συναλλαγῆς, ἔχουν δὲ τεθῆ αἱ ἐξῆς ἀπλαῖ καὶ στερεαὶ βάσεις:

- 1ον) Περιορισμὸς τῶν φυλακῶν εἰς μίαν ἢ δύο, ἐν τινὶ νήσῳ μικρᾷ, ὅπου θὰ συγκεντρωθῶσιν οἱ ὑπὲρ τὸ ἔτος καταδικαζόμενοι.
- 2ον) Ἐξεταστικαὶ μικραὶ φυλακαὶ εἰς τὰς ἔσρας τῶν Πρωτοδικείων.
- 3ον) Περιορισμὸς τῶν λόγων τῆς προφυλακίσεως.

- 4ον) Οἱ φυλακισμένοι νὰ ἐργάζωνται.
- 5ον) Οἱ καταδικαζόμενοι εἰς φυλακίαν ἔλασσον τοῦ ἔτους θὰ ἐκτίωσι τὴν ποινὴν εἰς τὰ ἀστυνομικὰ κρατητήρια τῶν δήμων των, τραφόμενοι ἐξ ἰδίων των, ἀξανανομένης δὲ ἀναλόγως τῆς ποινῆς ἕνεκα ἀποδράσεώς των.

Τὰς λεπτομερείας θὰ καθορίσουν οἱ κανονισμοὶ τῶν φυλακῶν. Μόνον οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰσήλθομεν εἰς τὸν πολιτισμόν. Καὶ θὰ ἔχη καὶ ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους ἐν κέρδος τοῦλάχιστον 1,500,000 δραχμῶν. Καὶ τελειώνομεν: Ἀγνοοῦμεν ἂν ἤξιζε περισσότερο μίαν Ἐπανάστασιν τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν ἢ τὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀνορθώσεως. Καθ' ἡμᾶς, βεβαίως τὸ ζήτημα τῶν φυλακῶν.

Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων συγκλονίζει τὸν τόπον τὸ ἀγροτικὸν ὀνομαζόμενον Θεσσαλικὸν ζήτημα, προβλήματτα καθαρῶς νομικὰ μὲν εἶνε ἀποδεικνυμένη συμπεπλεγμένα μετ' αὐτοῦ, προβλήματα ἄλλα, εἴτε ἰουλογοικὰ εἴτε κοινωνιολογικὰ συνδέονται μετ' αὐτοῦ ἐπίσης ἀμεσῶτα καὶ ἐν τούτοις οὐδὲ εἰς ἐκ τῶν τόσων φωστῆρων τῆς ἐπιστήμης μας ἀνέλαβε μέχρι τῆς στιγμῆς, ὅχι πλέον ἐν τῷ συνόλῳ του νὰ χειρισθῆ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ μίαν ἀκόμη νὰ χαράξῃ γραμμὴν. Πόσοι δὲ κρουνοὶ μελάνης θὰ ἐχύνοντο καὶ πόσοι τόνοι σοφίας θὰ ἐξετίθεντο εἰς τὴν κοινὴν θέαν ἐὰν καλύβη τις Γαλλικοῦ χωρίου ἢ καπνοδόχος Γερμανικοῦ ἐργαστηρίου ἐθίγετο ἐκ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς αἰτίας. Θὰ ἐπεστρατεύοντο ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ οἱ συγγραφεῖς τῆς Οἰκουμένης, διὰ νὰ καταδειχθῆ ὅτι ἐν Ἑλλάδι καὶ νέους ἀνδρας ἔχομεν καὶ κοινωνιολόγων ἂν μὴ καὶ κοινωνιστῶν δὲν στερούμεθα καὶ τὰ πάντα γινώσκωμεν πλὴν... τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων. Ἄλλὰ μήπως ὁ τόπος αὐτὸς δὲν εἶνε ἡ πατρὶς τοῦ ἐπισκοποῦντος τὸ στερέωμα καθ' ἣν στιγμὴν τὸ φρέαρ ἔχαινε πρὸ τῶν ποδῶν του;

Ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θὰ προφασισθῆ ἡ Βουλὴ ἀνεπαρέκειαν χρόνου, ὅτι ἐπομένως θὰ σπεύσῃ νὰ ψηφίσῃ τὴν ζητηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διαρρυθμιστῶν τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Διότι ἦσαν ἀστεῖοι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μέχρι τοῦ ἀπείρου ἐπεκταθέντες λόγοι τῆς παραγραφῆς, οἱ ἄλλως μέχρι τοῦ ἀπείρου τοῦ χρόνου ἐπεκτείνοντες τὴν διάρκειαν τοῦ ἀπαρηγόρητου, οὕτως ὥστε ἡ κακεντρέχεια, ἡ ἀμέλεια, ἡ μεροληψία εἶχον κατορθώσῃ, ὅπισθεν τοῦ ἀπαρηγόρητου, νὰ δημιουργήσωσιν ἀφόρητον κατάστασιν ἀτιμωρήτου καὶ πράξεων καὶ εὐνοουμένων προσώπων, νὰ περιορίσωσιν δὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ποινικοῦ δικαστηρίου, τοῦ Πλημμελειοδικείου, εἰς ἐργασίαν μαντικὴν τί συνέβη πρὸ πεντάδων καὶ δεκάδων ἐτῶν ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ βῆθους τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἦτο καιρὸς νὰ ὀρισθῶσιν ἐπακριβῶς οἱ λόγοι τῆς παραγραφῆς, ἥτις μεθ' ὅσους δῆποτε λόγους θὰ ἔχη τέλος ἐν ὀριστικῶν τέμα.

Ἐπίσης πρακτικωτάτη εἶνε ἡ ζήτηθεῖσα ἐλάττωσις τῶν ποινῶν τῆς ψευδορκίας. Ἀπὸ ἐτῶν δὲν ἦτο εἰς μεταξὺ ἡμῶν ὅστις δὲν ἀνεγνώριζε τὸ ἀνεφάρμοστον τῶν τεθειμένων ἐξοντωτικῶν ποινῶν. Δι' ὃ καὶ παντελῶς ἤργουν αἱ διατάξεις ἐκεῖναι. Καὶ οὕτω δὲν προουσιάζθη μόνον τὸ ἀποτρόπαιον φαινόμενον δημιουργίας ομάδων πασιγνώστων ἐξ ἐπαγγέλματος ψευδορκῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀτιμωρίας τὸ κακὸν ἐπέξετάθη εἰς ὅλην τὴν Κοινωνίαν, ἥτις διωφερομένη συνετρίβετο, κηιστώσα ἀδύνατον

τὸ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης εἰς πλείστας περιστάσεις. Οἱ δικασταὶ κατὰ τὰς περισσότεράς περιστάσεις ἡγωνίων κυριολεκτικῶς, προσπαθοῦντες νὰ μαντεύσωσιν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐνῶ ἐμκίνοντο κατὰ τῶν καταφώρων ψευδορκῶν, ἔτρεμον πρὸ τῶν κκευρῶν ποινῶν τοῦ νόμου. Εἶγε δημιουργηθῆ κατάστασις ἀχαρακτήριστος. Θὰ ἤξιζε καθημερινὰ παμμεγίστα συλλεκτικὰ διὰ νὰ ψηφισθῆ τὸ νομοσχέδιον.

Τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ πρακτικότητος εἶνε καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν ποινῶν τοῦ ἐμπρημοῦ, ὅστις κατὰ πολλὰ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου ἔμενε πολλάκις ἀτιμωρήτος. Ἄν δὲ τὸ ἀδικήμα τοῦτο πάντοτε ἐθεωρήθη σπουδαιότατον, σήμερον εἶνε ἀνυπολόγιστον κοινωνικῆς σημασίας, ὡς ἐκ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ἀσφαλειῶν. Ἐπομένως ἡ Βουλὴ θὰ λησμονήσῃ τὸ στοιχειωδέστατον καθήκον τῆς πρὸς τὴν κοινωνίαν ἂν δὲν ψηφίσῃ τὸ νομοσχέδιον. Ὑπερβολικὰ ἐπιεικεῖς ποιναὶ βεβαίως εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ ἐπιφέρωσι δικαστικὰς πλάνης, ἀλλὰ ποινὰ θανάτου καὶ ἰσοβίων δεσμῶν, δι' ἀδικήματα, δι' ἃ ἡ κοινωνικὴ συνείδησις μόνον φυλάκισιν δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἢ ἀνείχετο, βεβαίωτερον δὲν εὐρίσκουσι δικαιολογίαν καὶ ἐπομένως ἐφαρμογὴν εἰς τὴν συνείδησιν ἀνθρώπων. Τὸ ζήτημα εἶνε μέγα, ἀλλὰ καὶ ἀπλούστατον, ὥστε ἡ Βουλὴ θὰ εἶνε ἀσύγγνωστος ἂν δὲν ἀποφανθῆ ἐν τῶν ὑπολειπομένων ἡμερῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ ὅτι ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐξελθῶσιν αἱ συναλλαγαὶ μιᾶς μεσοβασιλείας, εἰς ἣν ἔχουν ἐμπλακῆ ἕνεκα τῶν ἐπανειλημένων τροποποιήσεων τοῦ περὶ ἐκτελέσεως νόμου, εἶνε ἐπιτακτικὴ. Ὑπὸ τὸ κράτος δύο νόμων, ἀμφοτέρων ἐν ἰσχύϊ, καὶ ἐνός τρίτου ψηφισθέντος μὲν μὴ δημοσιευθέντος δὲ μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ ἐρημνηυτικοῦ, εἶνε ἡρτημένη ἡ τύχη ὀλοκλήρου τοῦ συστήματος τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ δικασταὶ καὶ δικηγόροι καὶ δικαστικοὶ κλητῆρες προσήγγισαν ἤδη τὸ ἀπροχώρητον, μὴ δυνάμενοι νὰ μαντεύσωσιν ἂν τοῦτο θὰ ἰσχύσῃ ἢ ἐκεῖνο ὑπὲρ ἐνήργησαν θὰ θεωρηθῆ ἔγκυρον. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας πρέπει νὰ κατανοηθῆ ὅτι πᾶσα ἄλλη ἐργασία ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης εἶνε ἐπιβεβλημένη ἢ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀνάγκης τῆς δημοσιεύσεως τοῦ τελευταίου ἐρημνηυτικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ προβλεπομένου κωνονιστικοῦ Διατάγματος.

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύομεν στατιστικὴν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐργασιῶν τῶν ἐν Τριπόλει δικαστηρίων. Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν τὴν εὐλωτοτέραν, ὡς λέγουσιν, φωνήν, κραυγὴν ὁμῶς τοιαύτην οἶαν ἐκπέμπει εἰς ἀριθμὸς ἐκπροσωπῶν τὴν ἐργατικότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου Τριπόλεως, ὁμολογοῦμεν ὅτι οὐδέποτε τὴν ἐφαντάσθημεν. Κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν παρέμειναν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐκκρεμεῖς εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Τριπόλεως Βορείου πλευρᾶς 700 ὑποθέσεις! Μετὰ ἐν δὲ γεγονὸς τοιοῦτο λέγεται ὅτι ἐν Τριπόλει ὑπάρχει καὶ Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν καὶ ἐν Ἀθήναις Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὅπως ἐπίσης λέγεται ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῶν Εἰρηνοδικῶν ἀποτελεῖ τὸν ἄρτον τοῦ λαοῦ. Ὅπως δῆποτε ὁ ἄρτος αὐτὸς φίνεται ὅτι παρέχεται καὶ εἰς τὸν λαὸν Τριπόλεως, ἔστω καὶ πεπαλαιωμένως.

Ἐπὶ τὸν ἐναντι τίτλον ἐδημοσιεύθη ἐξέχου νομικῆς ρώμης φυλλάδιον ἐξ 26 σελίδων ὑπὸ τοῦ ἐν Βόλῳ παλαιοῦ καὶ ἐγκρίτου συνδέλφου κ. Σοφ. Τριανταφυλλίδου. Ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη ἐκ τῆς διώξεως τοῦ ἐπισκόπου Λαρίσεως Ἀμ-

βροσίου, ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦ συγγραφῆως ὑπῆρξε πολὺ εὐρύτερον, χωρὶς δὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τῆς ὑποθέσεως τὸ οὐσιαστικὸν μέρος, οὐ τὴν ὑπόστασιν οὐδὲ θίγει. Ἡ μελέτη του εἶνε ἀκραιβῶς ἐπιστημονικὴ καὶ ἀφορᾷ μόνον τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐγένετο καὶ ἐδιώχθη ἡ κατηγορία. Ἐρμηνεύων τὸ ἄρθρον 2ον τοῦ Συντάγματος, τοὺς νόμους Σ' καὶ ΣΑ' τοῦ 1852 τοὺς καθορίζοντας τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου ἡμῶν Ἐκκλησίας καθ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται πρὸς ἐκεῖνο, παραθέτων δὲ πληθὺν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων, ἀποδεικνύει, τὸ ὁμολογοῦμεν μετὰ λογικῆς δυσκαταγωνίστου, ὅτι «ἡ προδικασία καὶ διαδικασία τῶν κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμβροσίου κατηγοριῶν ἐνηργήθη ἀντικανονικῶς, παράτυπος καὶ ἐναντίον τῶν ἰσχυόντων νόμων». Καὶ ἐπάγεται ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν αὐτῶν κειμένων: «Ἐκτὸς ὅμως τῶν θεμάτων τούτων, προκύπτει ἕτερον σοβαρῶτερον ζήτημα, ὅπερ εἶνε ἄξιον ἰδιαίτερας μελέτης, περὶ τοῦ ἂν ἐπιτρέπωσιν οἱ Κανόνες τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς Βασιλεῖα ἐτεροδόξον νὰ ἐγκρίνη καὶ νὰ διατάξῃ καθαιρέσιν Ὀρθοδόξου Ἐρέαρχου». Ὑπισχεῖται δὲ, ὅτι θέλει ἀσχοληθῆ προσεχῶς καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ἡ μελέτη τοῦ κ. Τριανταφυλλίδου ἀποτελεῖ πρῶτης τάξεως συμβολὴν εἰς τὴν τῶσον πενιχρὰν παρ' ἡμῖν, ὡς μὴ ὤφελεν, ἐπιστήμην τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Καὶ εἶνε ἀξιοκατάκριτος παράλειψις, ὅτι ἐγκατελείφθη τὸ πρὸ διετίας περίπου ἀνακινήθην ζήτημα, περὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας παρ' ἡμῖν, ὅπερ καὶ τότε καὶ νῦν διὰ τῆς ἐν λόγῳ μελέτης του ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀνέπτυξε καὶ διεφώτισεν ὁ ἐκ Βόλου διαπρεπὴς συνάδελφος, φανατικὸς ὀπαδὸς καὶ ἰσχυρὸς ὑποστηρικτῆς τῆς γνώμης ὅτι κατὰ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἰσχύουσιν ἀπαραβιάτως ὑπὸ τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας αἱ διοικητικαὶ διατάξεις τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, κατηργήθησαν δὲ αἱ ἀντικείμεναι διατάξεις τῶν νόμων τοῦ 1852. Ἀλλὰ θὰ εἶνε πλέον ἡ ἀξιοκατάκριτον ἐὰν τοιαύτη μελέτη μείνη ἐπιστημονικῶς Κυρία τοῦ πεδίου ἐν τῇ πράξει δὲ μὴ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἐν ὄλῳ 15,476 πολιτικῶν καὶ τὸ πλεῖστον ποινικῶν ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα, ἐναντι 16,787 τοῦ 1908, ἐμφαίνει ἡ κατὰ τὸ 1909 στατιστικὴ τοῦ μόλις νῦν συμπληρουμένου τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαστῶν του Πρωτοδικείου Τριπόλεως, ὅπερ ἀτυχήσῃ εἰς μόνιμον ἐγκατάστασιν κατὰ τὸ διαρρῆσαν ἔτος, ἐξακολουθεῖ καὶ ἤδη νὰ ἔχη τὴν Δικαιοσύνην του φερέοικον.

Πολιτικαὶ ἀποφάσεις: Εἰς 1824, ἐξ ὧν 528 ἐρήμην, ἀνήλθον κατὰ τὸ 1909 αἱ πολ. ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐναντι 1450 τοῦ 1908. — Ἐκκρεμεῖς εἰς τὰ πινάκια 700 περίπου ἀναμένουσι τὴν κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐκφώνησιν.

Ποινικαὶ ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα: Καταργηθείσης τῆς κατὰ τὸ 1908 τετάρτης συνεδριάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου, ἤδη κατὰ τὸ 1909 αἱ ποιν. ἀποφάσεις ἀνήλθον εἰς 9,399, ἐναντι 12,714 τοῦ 1908.

Ὁ δυσκατανόγως μέγας ἀριθμὸς τῶν ἀναβλητικῶν καὶ ἐρήμην ποιν. ἀποφάσεων, ὅστις τῶσιν ἀνωμαλίαν φέρει εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐνήμερον ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης ἐνταῦθα, ὡς καὶ πέρυσιν ἐγράφομεν, ἐλπίζεται σημαντικῶς νὰ μειωθῆ, χάρις εἰς τὸν ἐισαχθέντα, τὸν ἤδη ἐν ἐφαρμογῇ, περὶ ποιν. διατιμῆσεως, ἐπιδόσεων κλπ. νόμον.

Βουλεύματα: Ἐξεδόθησαν 4,253 (ἐναντι 2,573 τοῦ 1908) χάρις καὶ εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν δύο ἀνακριτικῶν γραφείων, τοῦ Α' τούτων (ἀνακριτῆς κ. Σπ. Μαύρας) περικήσαντος 600 ποιν. δικογραφίας κατὰ τὸ 1909, ἐναντι 418 κατὰ τὸ 1908.

«Κατηγορία καὶ Διαδικασία ἐπιδοκίπων»

Μηνύσεις : Είς 6,545 ἀνήλθον αὐτὰ κατὰ τὸ 1909 πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν μηνύσεις (ὡς καὶ 1057 δασικαί), ἔναντι 7,214 τοῦ 1908.

Φυγόποινοι : Ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποιν. ἀποφάσεων 1400 συλληφθέντες ἢ προσελθόντες φέρονται εἰς τὰ βιβλία τῆς Εἰσαγγελίας, ἔναντι 1582 κατὰ τὸ 1908.

Εἰρηνοδικεῖον Βορ. πλευρᾶς Τριπόλεως : Εἰς 1660 ἀνήλθον κατὰ τὸ 1909 αἱ ἀποφάσεις τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου καὶ τῶν δύο παρέρδρων, ἔναντι 1628 τοῦ 1908. Ἐκκρεμεῖς εἰς τὸ πινακίον, πρὸς ἄμεσον—τὸ ἐλπίζομεν—ἐκδικασίαν, εὐρίσκονται 700 περίπου, πάρα πολλὰ ὁμολογουμένως, διὰ τοὺς θεωροῦντας τὴν εἰρηνοδικεακὴν δικαιοσύνην ἄρτον τοῦ λαοῦ.

Εἰρηνοδικεῖον Νοτίου πλευρᾶς : Ἐναντι 491 κατὰ τὸ 1908, μόνον 330 ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ 1909, τὸ ἤδη καταργούμενον Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο.

Πταισματοδικεῖον Τριπόλεως : Αἱ κατὰ τὸ 1909 ἀποφάσεις τοῦ Πταισματοδικείου ἀνήλθον εἰς 4,529, ἔναντι 7,469 τοῦ 1908 ἀποφάσεων, ὀφειλομένων τότε εἰς ἀθρόαν εἰσαγωγὴν καὶ ἀγρίαν ἀφαίμαξιν τῶν πολιτῶν, δι' ἀσυστάτους ἀτυνομικὰς παραβάσεις, ἰδίᾳ τοῦ περὶ δηλώσεων φορολ. νόμου.

Πρόστιμα εἰσεπράχθησαν δρ. 19,693, ἔναντι δρ. 38,070 τὸ 1908.

Τρίπολις, 25 Φεβρουαρίου 1910.

Κ. Γ. Βαρόβ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Κύριε Συντάκτα.

Ὅταν ἐδημοσιεύετο ὁ περὶ καταργήσεως τῆς ἀνατροπῆς νόμος, οὐδεὶς ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο τοιοῦτο ζήτημα, διακοῦν τὰς γνώμας τῶν περὶ τὸ δίκαιον ἀσχολουμένων καὶ σχηματίζον ἐκατέρωθεν φανατικούς ὁπαδούς.

Ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ φρονῶ, ὅτι ἐγεννήθη ζήτημα ἐκεῖ, ὅπου ἔδει νὰ μὴ γεννηθῆ, διότι τὰ πράγματα εἶνε σαφῆ καὶ τοῦ νομοθέτου ἡ διάνοια ἐκδηλωμένη.

Ἴνα κριθῆ ἂν αἱ ἐπὶ ἐξάμηνον πρὸ τοῦ καταργούντος τὴν ἀνατροπὴν νόμου ΓΥΟΕ' ἐκκρεμεῖς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου δίκαι ὑφίστανται, ὡς ἐκκρεμεῖς, καὶ συνεπῶς καταργηθῆσιν τῆς ἀνατροπῆς δύναται νὰ ἐξακολουθήσωσιν, ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν πρῶτον τὸν καταργηθέντα θεσμόν. Τὸ καταργηθὲν 482 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας ἔχει οὕτω : «Μόνον ἐπὶ Εἰρηνοδικεῖου γίνεται ἡ ἀνατροπὴ αὐτοδικαίως ἕνα παρέλθωσιν ἐξ ἡμῶν» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄρθρ. 481, ὅπερ προκειμένου περὶ ἀνατροπῆς δικῶν ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ἔχει οὕτως : «Ἡ ἀνατροπὴ δὲν γίνεται αὐτοδικαίως». Ὅ,τι συμβάλλεται εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἶνε ἡ ἐρμηνεία τῆς φράσεως «γίνεται αὐτοδικαίως». Περὶ τὴν ἐρμηνείαν τῆς φράσεως ταύτης δεῖνός, ἐν τῷ παρελθόντι, συνήθη ἀγὼν μετὰξυ τῶν Γάλλων δικονομολόγων, ὧν τὸ 15 ἄρθρον τῆς Δικονομίας ἔχει αὐτολεξεῖ ὡς τὸ καταργηθὲν 482 τῆς ἡμετέρας Δικονομίας. Πάντες δ' οὗτοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν σύμφωνοι εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἐνοχίας τῆς λέξεως «αὐτοδικαίως» ὡς σημαίνουσης ἄνευ δικαστικῆς μεσολαβήσεως. Ἐγεννήθη ὅμως τὸ ζήτημα ἂν τὴν ἐπελοῦσαν ἀνατροπὴν δύναται ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον καὶ ἐξετάσῃ καὶ μὴ προταθεῖσιν, ἢ ἂν ταύτην εἶνε ἀνάγκη νὰ προτείνωσιν οἱ διάδικοι. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ ἔρις. Καὶ ὁ μὲν Damoulin (Biblioth. du barr. 1810 premier partie pag. 224) ἰσχυρίζεται ὅτι, ἐὰν ἡ ἀνατροπὴ ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, ἐκ τούτου οὐδὲν ἄλλο ἔπεται, ἢ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἀπαγγεῖλῃ ὁ Εἰρηνοδίκης, νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν κηρύττουσαν τὴν ἀνατροπὴν, ἀλλ' αὕτη εἶνε τετελεσμένη ἕνα τῇ συμπληρώσει τῶν ἐξ μηνῶν, διὰ μόνης ταύτης ἀφανι-

ζομένης τῆς ἀγωγῆς. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀφ' οὗ μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐξ μηνῶν δὲν ὑφίσταται πλέον ἐκκρεμῆς δίκη, ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει οἰκοθεν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνατροπὴν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 27 Φεβρουαρίου 1910

Γ. Α. Καλλίτης

Ἀριθ. 2091.

Ἐν Ἀθήναις τὴν τετάρτην Ἀπριλίου 1909 ἐνεακοσιοστοῦ ἐνάτου ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Λαμ. Δρακόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ κ. Κωνστ. Μεθενίτου πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Δημητρίου Σκόρδα κατοικοῦ Ἐλευσίνος μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἐναγόμενον Ἰωάννην Κύριον κάτοικον πρῶην Μεγάρων καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 4 Μαρτίου 1909 ἀγωγὴν τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δι' ἧς καλεῖ τὸν ἀντίδικόν του ἐμπροσθέντος πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτεῖται, δεκτῆς γιγνομένης τῆς ἀγωγῆς τοῦ ταύτης νὰ ὑποβρωθῇ ὁ ἀντίδικός του νὰ τῷ πληρώσῃ διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτίαν δραχ. χιλίας ἐπτακοσίας ἐνενηήκοντα μίαν καὶ πέντε λεπτὰ (1791,05) ἐντόκως πρὸς 8 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἐνδείξιν

Ὁ Λαβὼν κ. Εἰσαγγελεὺς

Α. ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ

Ὁ Δ. Κλητῆρ

Δ. Δρακόπουλος

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ἐν Ἀθήναις αὐθήμερον.

Ὁ Πληρεξούσιος Δικηγόρος

Κ. Μεθενίτης

Ἀριθ. 6230.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν πέμπτην (25) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3 1/2 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Δημ. Χ. Διαμαντόπουλος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Σπυρ. Βελλῆ πληρεξουσίου τοῦ Κλεάρχου Σταϊκοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον σύζυγόν του Ἐλένην θυγατέρα Ἀποστ. Γκορτζῆ, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 (1910) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς γνῶσιν τῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἔτι δὲ καλουμένην ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν γνωστοποιηθησομένων αὐτῇ νομίμων μαρτύρων του ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἄνω ἀποφάσεως ὅτε ὁρισθῆσεται ὑπὸ τοῦ κ. Εἰσαγγελοῦ καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων του καλεῖ αὐτὴν καὶ πρὸς περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν.—Καὶ εἰς ἐνδείξιν

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ Δ. Κλητῆρ

Δ. Χ. Διαμαντόπουλος

Ἀριθ. 40930

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δευτέραν (2) τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου (1910) ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 4 1/2 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρ. Ζυγούρης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Ἰω. Λάφῃ δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Νικολ. Λάφῃ κατοικοῦ Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Θεόδωρον Κομηνὸν ἢ Κομνηνὸν τέως κάτοικον Ἀθηνῶν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 16023 τοῦ 1907 δανειστικοῦ συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀγγέλου Χρ. Γρηγοροπούλου μετὰ τῆς παρὰ πόδας ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1910 ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἔχουσιν ὡς ἐξῆς : «Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖράς μου ἐπιστήμιου ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου ὅπερ ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητῆρ παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ νομίμως πρὸς τὸν Κον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Θεόδωρον Σ. Κομηνὸν ἢ Κομνηνὸν πρῶην κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, ἐπιτασσόμενον ἕνα ἵνα ἐν συνδιασμῷ πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 22143 τοῦ 1909 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀγγέλου Γρηγοροπούλου καὶ τὸν παρὰ τούτου γενόμενον συμπληρωσὴν μοι πληρωσῇ τὸ ὑπολειφθέν μοι ὅς ὀφειλόμενον ποσὸν κεφαλαίου ἐκ Δραχμῶν 1014 50/100 καὶ ταύτας ἐντόκως λόγῳ ὑπερημερίας πρὸς 12 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ 31 Μαΐου 1909 καὶ ἐφεξῆς ἕως ἐξοφλήσεως, ὡς καὶ τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν μετὰ δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐφημερίδα ἢ «δικαιοσύνη» Δραχμῶν 18 ἐντόκως ἕως ἐξοφλήσεως.

Ὁ Λαβὼν

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ Δικ. Κλητῆρ

Γρ. Ζυγούρης

Ἀριθ. 1729

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἕκτην (16) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου 1910 ἔτους, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἀλκιβιάδης Χριστοφίλου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Κωνστ. Χριστοδούλου, πληρεξουσίου τοῦ Κωνστ. Μπελιγράτη κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Δημ. Γεωργίου, κάτοικον πρῶην Πειραιῶς καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1910 ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ Θ. Πανάγου κατοικοῦ ἐπίσης Πειραιῶς πρῶην καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καλεῖ αὐτοὺς πρὸς συζήτησιν ἐμπροσθέντος καὶ ἐξαιτεῖται, ἵνα ὑποβρωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγῶς καὶ εἰς δλόκληρον ἕκαστος καὶ τοῦ πληρώσεως δραχ. τριακοσίας πενήκοντα πέντε (355) ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς 26 Ἰανουαρίου 1910 μέχρις ἐξοφλήσεως, ν' ἀπαγγελοῦν κατ' αὐτῶν προσωπικῇ κρῆσει, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἐνδείξιν

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ Δικ. κλητῆρ

Α. Χριστοφίλου

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Ἀθήνησι τῇ 3 Μαρτίου 1910.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Κ. Χριστοδούλου

Ἀριθ. 43

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Φεβρουαρίου τοῦ 1910 (ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου, ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κωνσταντίνος Δ. Οἰκονόμου, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰωάν. Παπαβασιλείου ὡς πληρεξουσίου τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐδρευούσης ἡμορροῦθμου Ἐμπορικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ν. Ε. Κοτσώνη» ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Ἀντωνίου Ν. Κοτσώνη κατοικοῦ Πειραιῶς μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς Δημήτριον Δ. Δασούλην πρῶην κάτοικον Ναυπλίου ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 622 (1910) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς παρὰ πόδας τούτου ὑπὸ σημερινῆν χρονολογίαν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας ἐπιτασσόμενον ἕνα ἵνα ἐμπροσθέντος τῆς πληρωσῇ 1) διὰ κεφάλαιον δραχμ. 523 καὶ 70 ο/ο, 2) δι' ἐπιδικασθέντα ἐξόδα δρ. 35, 3) διὰ τέλη δρ. 11 καὶ 4) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγὴν καὶ ἐπίδοσιν καὶ δημοσιεύσιν εἰς ἐφημερίδα δρ. 25 ἥτοι ἐν δλω δραχμῶν πεντακοσίας ἐνενηήκοντα τέσσαρας καὶ 70 ο/ο ἐντόκως ἀπάσας, τὰς μὲν τοῦ κεφαλαίου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, τὰς δὲ λοιπὰς ἀπὸ σήμερον μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς 9 ο/ο διὰ τὸ κεφάλαιον καὶ 8 ο/ο διὰ τὰς λοιπὰς. Ἄλλως κ.λ.π.

Καὶ εἰς ἐνδείξιν.

Ὁ Λαβὼν εἰσαγγελεὺς

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ δικαστ. κλητῆρ

Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθῆναι αὐθήμερον

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Ἰωάν. Παπαβασιλείου

Ἀριθ. 6232.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν πέμπτην (25) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3 1/2 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Δ. Χ. Διαμαντόπουλος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Σπυρ. Βελλῆ πληρεξουσίου τοῦ Κλεάρχου Σταϊκοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον σύζυγόν του Ἐλένην τὸ γένος Ἀποστόλου Γκορτζῆ, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 129 (1910) πράξεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς ἀμίσθου παρέρδρου Κωνστ. Κωτσῆ ὡς εἰσηγητοῦ δι' ἧς ὀρίζεται πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων του ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 (1910) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἢ (11) ἐνδεκάτῃ Μαρτίου 1910 ἡμέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 3 μ. μ. πρὸς γνῶσιν τῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἔτι δὲ καλουμένης ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων του ὅτε καὶ ὅπου ἡ ἄνω πρᾶξις ὀρίζει ἥτοι ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 11 Μαρτίου 1910 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3 μ. μ.—Καὶ εἰς ἐνδείξιν

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ Δ. Κλητῆρ

Δ. Χ. Διαμαντόπουλος

Ἀριθ. 42.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν δευτέραν (22) Φεβρουαρίου τοῦ 1910 (ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου), ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Κωνσταντίνος Δ. Οἰκονόμου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰωάν. Παπαβασιλείου ὡς πληρεξουσίου τῶν 1) Κωνσταντίνου Ν. Κοτσώνη δι' αὐτὸν καὶ ὡς ἐκδοχῶς τῶν κληρονομικῶν κλητῶν τῶν ἀδελφῶν του Ἰωάννου καὶ Ἐλένης καὶ 2) Ἐμμανουὴλ Ἀνδρέου καὶ Εὐαγγέλου Ν. Κοτσώνη, κατοικῶν ἀπάντων Πειραιῶς ὡς ἐξ ἀδιαιθέτου κληρονομίου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των Νικολάου Κοτσώνη, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἤδη Θεοφ. Βασιλόπουλον καὶ πρῶην κάτοικον Αἰγίου, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 623 (1910) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς παρὰ πόδας τούτου ὑπὸ σημερινῆν χρονολογίαν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας ἐπιτασσόμενον ἕνα ἵνα τοῖς πληρωσῇ ἐμπροσθέντος 1) διὰ κεφάλαιον δρ. 454 καὶ 20 ο/ο 2) τὰ ἐπιδικασθέντα αὐτοῖς ἐξόδα δρ. 35, 3) διὰ τέλη δρ. 11, 4) διὰ δημοσιεύσιν εἰς ἐφημερίδα δραχ. 25 καὶ 5) δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγὴν καὶ ἐπίδοσιν δρ. 8 ἥτοι ἐν δλω δραχμῶν πεντακοσίας εἰκοσι τρεῖς καὶ 20 ο/ο ἐντόκως πρὸς 9 ο/ο ἐτησίως τὸ μὲν κεφάλαιον, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, τὰς δὲ λοιπὰς ἀπὸ σήμερον μέχρις ἐξοφλήσεως. Ἄλλως κλπ. Καὶ εἰς ἐνδείξιν.

Ὁ Λαβὼν Εἰσαγγελεὺς

Α. Σπυλιᾶδης

Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ

Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου

Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθῆναι αὐθήμερον

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Ἰω. Παπαβασιλείου

Ἀριθ. 6231.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν πέμπτην (25) τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 3 1/2 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Δ. Χ. Διαμαντόπουλος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Σπυρ. Βελλῆ πληρεξουσίου τοῦ Κλεάρχου Σταϊκοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὴν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον του Ἐλένην Κλ. Σταϊκοπούλου θυγατέρα Ἀποστ. Γκορτζῆ τὴν ἀπὸ 24 Φεβρουαρίου 1910 γνωστοποιῆσαι μαρτύρων κατ' αὐτῆς ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀμίσθου παρέρδρου κ. Κ. Κωτσῆ ὡς εἰσηγητοῦ καὶ ἔχουσιν οὕτω «ποιοῦμαι γνωστὸν τῇ ἀντιδίῳ ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 τοῦ 1910 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐπιβληθέντος μοι θέματος θέλω κληθεῖσαι καὶ ἐξετάσει τοὺς ἐξῆς μάρτυρας : 1) Κυριάκον Ἀγγελέτου οἰνοπώλην, 2) Χρῆστον Κοσκῆν ἢ Ἐάνθην σαντοπώλην, 3) Διαμάντω ἤξαν Θεοφ. Δεβαντῆ οἰκοδόποιον καὶ κανδηλάπτιδα ἐν τῷ Ναφ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἕπαντας κατοίκους Πειραιῶς καὶ 4) Μιχαὴλ Κ. Καμαρα